

„To je venku krásně hnusně,“ prohlásil krátce na to, co vstal a přešel po pokoji k oknu. Často jsem stál na protější střeše a bavil se tím, že jsem silným dalekohledem pozoroval cvrkot v jeho bytě. Byl to byt. O tom nemohlo být sporu. Pouze z něj na člověka dýchalo něco zvláštního. A nebyly to jen chybějící skříně a molitan u zdi naproti oknu místo postele. Nebyly to pouze podivné hlučící přístroje, krabice místo skříní a samotný človíček pochoduující uvolněným krokem po místnosti. Bylo to něco neuchopitelného. Cítil jsem, že myslí na velmi vážné a krásné věci. A zároveň jsem cítil, že je těžko někdy vstřebám. Byl plný kroupových mraků a větrných proudů a bouří a slunce a já do něj tím svým dalekohledem viděl. Chvillemi z něj zbyly jen obrysy a kulaté hledí dalekohledu bylo plné vášní nejrůznějších barev. Místy se slévaly v nejnepravděpodobnější skvrny a jinde byly čisté a jasné jako jeho oko.

Jednou jsem ho navštívil. Zazvonil jsem u dveří jeho bytu a pozdravil : „Dobrý den, pane. Chci vám říct, tedy chci se přiznat?, ‘já vím,’ skočil mi do řeči, ‘že mě dost dlouhou dobu pozorujete dalekohledem. Pojdte dál, panáčku, když jste tak zvědavý. Jen pojdte a ptejte se. Jistě chcete vědět spoustu věcí. No, prosím, do toho . . . ‘“

Chvilí jsem se nezmohl na kloudnou myšlenku a tím spíš jsem nebyl schopný ze sebe vypravit slovo. Překonal jsem to a vyhrkl : „Jak to že tu nemáte žádné skříně? Jak to, že spíte na zemi? Jak to, že vám neteče voda? Nemýjete se? Nevaříte?“

Shovívavě se na mě podíval a naprosto hedvábným hlasem povídá : „Podívejte se na mě,“ půvabným gestem jedné ruky přešel podél své postavy od hlavy k pasu, „copak jsem nějaký Bydlínek? Vždyť já neustále cestuji. Nevšiml jste si? Ty kroupové mraky ve vašem triedru, ty barevné skvrny, ty pro vás nesplnitelné sny provokující vaši zvědavost . . . To všechno jsem já. A takový Já nepotřebuje skříně. Nepotřebuje vodu. Potřebuje pouze dýchat. Dýchat chmelovou vůni srpnového jitra. Dýchat chvíli zvolna z kraje plic a jindy zhluboka až k bránici. Senzory a anténkami kdesi v srdci uprostřed proudu krve hlídat váhy.

Rovnováha . . . to je má potrava. Čistota tónů sluneční soustavy, pravda skrytá v rezonanci Mléčné dráhy, kvalita vlčího vytí za svitu měsíce a klášterní čistota lesních víl. Chápete, panáčku?“ znovu se na mě podíval. V jeho očích byl mír. Neporazitelná síla míru.

Copak jsem nějaký Bydlínek?

Napsal uživatel Zbyšek Raška
Pátek, 17 Prosinec 2004 04:00

Prošel jsem se po jeho bytě. Sledoval mě svýma vědoucíma očkama. Trochu šibalsky, velmi chápavě a kapku pobaveně. Byl nad věcí. Byl nade mnou, byl smísen s tímto vesmírem jako já se svým dalekohledem.

Došel jsem ke dveřím, vzal za kliku a otevřel je : "Děkuji, že jste mě nechal nahlédnout do svého království," snažil jsem se neobratně nedát najevo, jak mě celá jeho existence mate.

"Ne, ne, panáčku, to já děkuji vám. Za milou návštěvu."

Uklonil se a já znovu ucítil hedvábí jeho bytosti.

Zámek zaklapl a já šel pomalým krokem ze schodů dolů k hlavním dveřím. Vyšel jsem na ulici. Zvedl jsem oči k jeho oknu a jako bych z něj zahlédl vyletět paprsek citu. Vyslaný tou tajemnou bytostí letěl kamsi do vzdáleně nepochopitelné a zároveň tak důvěrně blízké existence vesmírného bytí.

Tato povídka je součástí knihy povídek Hlavní třída, která vyšla v prosinci 2003. Bližší info na <http://www.zbysek-raska.cz/>